

Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej ospravedlňovaní súc darmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi Rímskym 3:23–24

Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno; ktorí nie z krvi, ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení Ján 1:12–13

Prvý Adam

Ľudstvo je Božie stvorenie (Gn 1:26, 2:7–8, 21–22; Ž 8:3; Sk 17:22). Nevytvorili sme sami seba, ani nie sme produktom nejakých náhod či prírodných procesov. Boh stvoril človeka z prachu zeme, vdýchol do jeho nozdier dych života a človek sa stal živou dušou. Boh stvoril človeka ako muža a ženu. Celé ľudstvo je potomkom týchto našich prvých rodičov.

Za svoju existenciu vdčíme plne Bohu. Prvý manželský pár žil v dokonalom a dobrom Bohom stvorenom svete. Do tohto sveta však neskôr vstúpil hriech, porušenie a smrť.

Všetci zhrešili

Prvý človek, Adam, sa vzbúril voči Božej vôli, voči Jeho prikázaniu, čím sa dopustil prvého hriechu (Genezis 3:1–7). Tento akt svojvôle a neposlušnosti prvého človeka bol nesmierne závažný, pretože mal dopad na celé ľudstvo, na všetkých Adamových potomkov, teda na každého jedného človeka bez výnimky: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim 5:12). Skrze prvého Adama sa človek stáva smrteľným a hriešnym. Skrze prvého človeka sa stali dve veci:

(1) Pred Bohom sa každý človek dostal do postavenia hriešnika, pretože Boh počíta Adamov hriech každému človeku (Rim 5:12–19): „Všetci zhrešili“ (Rim 5:12), „pádom jedného zomreli mnohí“ (Rim 5:15), „odsudzujúci výrok z jedného prehrešenia na odsúdenie“ (Rim 5:16), „pádom, prehrešením sa, toho jedného kraľovala smrť skrze jedného“ (Rim 5:17), „jedným pádom odsudzujúci výrok na všetkých ľudí na odsúdenie“ (Rim 5:18).

(2) Každý človek sa na tento svet rodí ako sluha (otrok) hriechu (Rim 6 a 8). Od narodenia každý jeden človek hreší svojimi skutkami a svojimi myšlienkami – to je jeho stav. Človek je v postavení hriešnika a je aj v stave hriešnika. Od pádu prvého Adama do hriechu všetci ľudia máme hriešnu prirodzenosť (Ef 2:3). „Všetci zhrešili“ (Rim 3:23), „Niet spravodlivého ani jedného“ (Rim 3:1–10; 3:23; Žid 14:1–3). Od Boha sme ďaleko a sme od Neho oddelení priepasťou hriechu, ktorú sami nedokážeme prekonať. Chceme si chodiť po svojich cestičkách, žiť si podľa svojej vôle a vyhnúť sa Božej spravodlivosti. Hriech, nepodriadenie sa Božej vôli a smrť sú neoddeliteľnou súčasťou a skúsenosťou nášho života. Hriech nám vládne ako pán (Rim 6:17). Hriechy človeka sú ovocím jeho hriešnej prirodzenosti (Rim 3:9–23).

Hriech spôsobil a pôsobí odlúčenie od Boha a odcudzenie sa Bohu. Človek nie je schopný byť v Božej prítomnosti a radovať sa v Bohu. Nie je schopný konať Božiu vôľu, lebo jeho vôľa je v otroctve hriechu. Človek nedokáže naplniť Boží zákon, preto je pod Božou kľatbou (Gal 3:10+13). Je vinný a ako priestupníka zákona čaká ho odsúdenie, spravodlivý Boží trest (Dt 27:26, 27:28; Rim 3:19–20, Rim 5:16–18; Gal 3:10). Má strach z Boha. Uteká pred ním ako previnilec, ktorý neposlúchol. Snaží sa pred ním skryť (Gn 3:10). Ale pred Bohom sa nemôžeme skryť a utiecť pred Ním. Naše životy žijeme v márnosti a trávime v premárnenom čase. Dni človeka sú spočítané a nevyhnutne ich preruší smrť. A potom príde Boží súd (Žid 9:27).

Spasenie

Všetko toto znamená, že všetci ľudia bez výnimky potrebujú spasenie. Potrebujú záchranu z dôsledkov hriechu a z moci hriechu (oslobodenie od hriechu). Potrebujú záchranu pred spravodlivým Božím súdom. Potrebujú odpustenie, aby nemuseli niesť trest za svoj hriech. Potrebujú byť zachránení z postavenia hriešnika a aj zo stavu hriešnika. V dôsledku hriešnej prirodzenosti človek nie je schopný skutkov, ktoré by boli dobré v Božích očiach. Človek nedokáže naplniť Boží zákon, teda nedokáže získať postavenie spravodlivého pred Bohom na základe vlastného konania (skutkov) či snahy. Povedané inými slovami: Nikto sa nemôže stať

spravodlivým zo skutkov, spravodlivým zo zákona. Človek si nemôže ničím z toho, čo robí, zaslúžiť priazeň a uznanie u Boha. Z tohto nedobrého postavenia pred Bohom sa človek nemôže dostať sám. Je úplne odkázaný na záchranu, spásu, skrze jediného Spasiteľa – Ježiša Krista.

Ospravedlnenie

Jediný spôsob, ako môže hriešny človek získať pred Bohom postavenie spravodlivého, je na základe ospravedlnenia. Ospravedlnenie je výsostne z Božej milosti a človek ho prijíma samotnou vierou (Ef 2:8–9; Rim 5:1). Pri ospravedlnení Boh počíta hriešnemu človeku spravodlivosť z viery (Rim 1:17; Gn 15:6, Rim 3 a 4, Gal 3, Žid 11), nie zo zákona (Gal 2:21), nie zo skutkov (Rim 4:5–6): „Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý ospravedľuje bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť“ (Rim 4:5). Pri ospravedlnení Boh počíta (pripočítava) človeku Kristovu spravodlivosť (Rim 10:4, 1.Kor 1:30, 2.Kor 5:21). Človek nie je ospravedlnený vlastnou spravodlivosťou (Rim 10:3, Fil 3:9, Gal 3:21).

Kristova spravodlivosť je výsledkom zemskeho (ľudského) života Pána Ježiša. Ježiš Kristus sa narodil ako človek pod zákonom. Celý svoj život prežil bez hriechu a Boží zákon dokonale naplnil. Kristova spravodlivosť je celá, úplná a dokonalá. Keď nám ju Boh počíta skrze vieru v evanjelium, skrze vieru v Ježiša Krista ako nášho Spasiteľa, tak aj my sa dostávame pred Bohom do postavenia dokonale spravodlivých. Vďaka ospravedlneniu sme skrze Ježiša Krista zachránení z postavenia hriešnika a uvedení do postavenia spravodlivého. To však nie je jediné, čo záchranou skrze Krista, vierou v Neho, získavame.

Oslobodenie od hriechu

Záchrana v Ježišovi Kristovi sa dotýka aj nášho stavu, nielen nášho postavenia pred Bohom. Skrze Neho sme nielen ospravedlnení, ale aj oslobodení od hriechu. Oslobodenie od hriechu znamená, že moc hriechu v našom živote je zlomená (Rim 6). Hriech nám už nevládne. Viac už nie sme sluhovia či otroci hriechu. Naopak, stávame sa sluhami Božej spravodlivosti. O tom podrobne vyučujú kapitoly 6 a 8 listu Rímskym.

Oslobodení od hriechu sme vďaka tomu, že náš starý človek bol spolu s Kristom ukrižovaný a pochovaný a spolu s Kristom sme vzkriesení k novému životu. „Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s ním aj spolu žiť, vediať, že Kristus vstanúť z mŕtvych už viacej nezomiera; smrť viacej nepanuje nad ním. Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy, a čo žije, žije Bohu. Tak aj vy súdte o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi. Nech teda nekraľuje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali, totiž hriech, v jeho, to jest tela, žiadostiach“ (Rímskym 6:8–12).

Sme znovuzrodení a môžeme žiť svätý (posvätený) život. Všetko toto sme dostali od Boha z milosti vďaka Kristovi a skrze vieru v Neho. Nezabúdajme však na to, že naše telo ešte nie je vykúpené (Rim 8:23). V nádeji očakávame druhý príchod Pána a završenie nášho spasenia, vzkriesenie z mŕtvych a vykúpenie nášho tela. Zápasíme s pokušením a zvodom hriechu (Rim 6:12), ale Duchom mŕtvime skutky tela (Rim 8:13, Kol 3:5). Nie sme bez hriechu (1. Jn 1:8), ale hriechu už môžeme odolávať. Nad hriechom už môžeme víťaziť, lebo hriech nám už nevládne (Rim 6:12). Keď zhrešíme, máme príhovorca: „Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej neprávosti“ (1. Jn 1:9).

Posvätenie

Pri spasení okrem postavenia dokonale spravodlivých pred Bohom získavame aj postavenie „svätých (posvätených)“. Aj posvätenie sme získali vierou v evanjelium skrze Spasiteľa Krista: „v ktorej vôli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy“ (Žid 10:10), „A vy ste z neho v Kristu Ježišovi, ktorý sa nám stal múdrosťou od Boha i spravodlivosťou i posvätením i vykúpením“ (1. Kor 1:30).

Žiť život v posvätení nás uschopňuje a zmocňuje len a len Svätý Duch. Pri posvätení však, na rozdiel od ospravedlnenia, platí, že do života v posvätení je zapojená aktívne už aj naša vôľa, snaha a konanie. Toto je možné vďaka znovuzrodeniu a daru Ducha. Teraz sme novým stvorením (2. Kor 5:17).

Posledný Adam

Zmena nášho postavenia a zmena nášho stavu je možná len vďaka tomu, že Boží Syn sa stal Synom človeka, že vzal ľudské telo, narodil sa pod zákon, prišiel na túto zem ako druhý a posledný Adam a odčinil (viac než odčinil) to, čo spôsobil prvý Adam (Rim 5:15–21; 1. Kor 15:20–22, 40+44–54). „Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi, tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými“ (Rim 5:19). „Lebo pretože skrze človeka smrť, skrze človeka i zmŕtvychvstanie mŕtvych“ (1. Kor 15:21). „Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživení“ (1. Kor 15:22). „Prvý človek, Adam, stal sa živou dušou, posledný Adam oživujúcim duchom“ (1. Kor 15:45). „Prvý človek zo zeme zemský, z hliny, druhý človek - Pán z neba. Aký bol ten zemský, takí aj všetci zemskí, a aký ten nebeský, takí aj všetci nebeskí. A ako sme niesli obraz zemského, tak ponesieme aj obraz nebeského“ (1. Kor 15:47–49).

Postavenie a stav veriaceho

Skrze vieru v Pána Ježiša Krista sme stotožnení s Kristom v jeho smrti a v jeho vzkriesení. Zomreli sme hriechu (Rim 6). Zomreli sme zákonu (Rim 7). Vstali sme do nového života (Jn 1:13, 3:1–8; 1. Pt 1:3+23; Tit 3:5). S Kristom sme zjednotení aj v oslávenom živote (Rim 6:1–11; Ef 2:5–6, Rim 8:29–30). Veriaci v Krista sú prijatí do Božej rodiny, podieľajú sa na Božom živote, obracajú sa k Bohu ako k svojmu nebeskému Otcovi (Lk 11:2) a používajú oslovenie Abba, ktoré použil aj Ježiš Kristus (Rim 8:15; Mk 14:36). Veriaci získal postavenie Božieho dieťaťa. Zatiaľ čo pre každého človeka Boh je Stvoriteľom a Stvoriteľom zostáva, aj keď človek Boha zapiera, Boh je Otcom len pre ospravedlnených, spasených, znovuzrodených ľudí.

O konečnom mieste (údele) človeka vo večnosti – večné zatratenie alebo večný život – rozhoduje jeho postavenie. Existujú len dve postavenia človeka – postavenie hriešnika a postavenie spravodlivého. Ak je človek v prvom Adamovi, má postavenie hriešnika. Ak je človek v druhom a poslednom Adamovi, v Ježišovi Kristovi, má postavenie spravodlivého. Kľúčovými pasážami Písma pre pochopenie týchto dvoch postavení sú Rímskym 5 a 1. Korinským 15. Každý človek, ktorý sa narodil z muža a zo ženy, (teda každý jeden človek okrem Ježiša Krista) prichádza na tento svet v postavení hriešnika. V postavení spravodlivého je len ten, kto je v Kristovi, kto sa narodil z Ducha. Byť v Kristovi je možné len na základe stotožnenia s Kristom skrze vieru v evanjelium. Potrebujeme si ale uvedomiť aj to, že stav človeka súvisí s jeho postavením. Stav a postavenie veriaceho v Krista by mali byť v úplnom súlade. Kým však telo nie je vykúpené, stav spravodlivých nie je v úplnom súlade s ich postavením, aj keď sa o to máme usilovať celou silou a celou vôľou, celým našim životom.

Keď ide o náš konečný údel, v Písme nachádzame viaceré pasáže, kedy sa Božie slovo odvoláva na náš stav a nie na naše postavenie. Sú to texty, ktoré hovoria o súde podľa skutkov. Tieto texty sú postavené práve na tom, že stav spravodlivého má byť v súlade s jeho postavením. Súlad stavu s postavením je konečný Boží zámer. Veľmi pekne to vidíme v Jánovi 5:24–30. Ján 5:24 hovorí o večnom živote na základe nášho postavenia, zatiaľ čo Ján 5:29 vyjadruje presne to isté, avšak na základe nášho stavu. Je jasné, že Ján 5:29 neučí spasenie zo skutkov, neprotirečí veršu 24, ale je s ním v súlade. Božie slovo je presné a jasné v tom, že Boh nám dáva večný život z milosti skrze vieru na základe vykúpenia v Kristovi – teda len na základe nášho postavenia v Kristovi.

Ospravedlnením sme získali postavenie spravodlivého pred Bohom. Ospravedlnenie je jednorázová udalosť. Ospravedlnení sme vierou v Spasiteľa Krista, vierou v evanjelium. Ospravedlnenie je raz a navždy. Posvätenie je aj jednorázová udalosť spojená s ospravedlnením, a aj proces, do ktorého sme po znovuzrození aktívne zapojení. Spasenie v Kristovi je súčasne jednorázový akt (v zmysle postavenia) a aj pokračujúci proces (v zmysle nášho stavu), ktorý bude zavŕšený vzkriesením z mŕtvych. Platí o nás „zomreli sme“ (Kol 3:3; Ga 2:19) a rovnako platí „umrtvujeme“ (mŕtvime) svoje údy (Kol 3:5), „sme vykúpení“ (Ga 3:13; 3:24) a „vykúpenie očakávame“ (Rim 8:23–24; Ef 4:30).

Preto pre život viery je potrebné a užitočné rozlišovať postavenie a stav veriaceho. Postavenie veriaceho pred Bohom, ktoré má skrze Ježiša Krista, je výsledkom uverenia v Ježiša Krista a je založené na nezmeniteľnosti Kristovho diela. Veriaci je v Kristovi a Kristus vstanúc z mŕtvych viacej nezomiera a Ježiš Kristus je ten istý včera dnes a naveky – toto je záruka nezmeniteľnosti postavenia veriaceho pred Bohom. Veriaci je dokonalý v Božích očiach, lebo je v Kristu. Veriaci je oddelený (svätý) pre večné Božie zámery a ciele. Postavenie veriaceho je teda to postavenie, do ktorého ho uviedol Boh a v ktorom ho vidí Boh preto, lebo veriaci prijal Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa.

Stav veriaceho je stav jeho konkrétného, aktuálneho, dnešného, momentálneho života v jeho pozemskom, ešte porušenom tele a skrze toto svoje telo. Jeho stav odzrkadľuje mieru jeho duchovného rastu a zrelosti, alebo mieru nedostatku duchovnej zrelosti, nedostatku duchovného života (teda „telesnosti“) v jeho zemskom tele. Vidíme to jasne napr. v 1. Korintským. Vo veršoch 1. Kor 2:14–15 sú „telesný človek“ a „duchovný človek“ použité v zmysle postavenia, zatiaľ čo vo veršoch 1. Kor 3:1+3+4 sú slová „telesný“ a „duchovný“ použité v zmysle stavu človeka.

Život viery má byť žitý tak, aby stav veriaceho bol uvádzaný (alebo ideálne: uvedený) do súladu s jeho postavením, ktoré je dokonalé a nezmeniteľné! Je to ako keď špinavý človek z ulice je z tohto prostredia vzatý, umytý a posadený do kráľovského paláca medzi kniežatá. V tomto jeho novom postavení sa už od neho očakáva, že sa bude aj správať a žiť ako knieža.

Od okamihu, keď človek uverí v Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa, aj keď je ešte stále na svete, nie je viac zo sveta (Ján 17:11+14). To, čo sa udeje s človekom, ktorý uverí v Ježiša Krista, opis postavenia veriaceho, je asi najvýstižnejšie vyjadrené veršom: „ktorý (Boh Otec) nás vytrhol z moci temnosti a premiestnil do kráľovstva Syna svojej lásky“ (Kolosenským 1:13). Veriaci je vytrhnutý zo sveta, zo satanovej sféry moci a vlády a prenesený do sféry Syna Božieho, aj keď telom je fyzicky stále na svete.

Všetko toto, povedané v predchádzajúcom o veriacich, ospravedlnených vierou v Ježiša Krista, je nedostupné pre tých, ktorí v Ježiša Krista neuverili, ktorí stále zostávajú vo svojich hriechoch. Títo sú stále vo svete a zo sveta a pod vládou hriechu a smrti – a pred Bohom sú stále v postavení hriešnikov a nepriateľov.

Pre tých, ktorí sú v Kristovi, čas už nie je nepriateľom, ktorý im neužitočne preteká cez prsty. Majú svoj čas na to, aby ho využili pre službu, ku ktorej ich vedie Kristus. Veriaci, tak ako jeho Pán Ježiš Kristus, je človekom pre druhých. Jeho nový život – ako život nového stvorenia, je vyjadrený v pokornej službe blížnemu vo všetkom, čo táto služba na každej úrovni znamená.

Ako veriaci si uvedomujeme sami seba vo vzťahu k Bohu. Aj napriek tomu, že žijeme v nevykúpených telách a občas padneme, sme Božie deti a bytosti Jeho úžasnej lásky. Keď padneme, máme príhovorca u Otca, ktorý je verný a spravodlivý, aby nám odpustil (1. Jn 1:7–9). Trest za hriech za nás podstúpil Ježiš Kristus na golgotskom kríži, preto my už neprídeme na súd (Ján 5:24). Naše fyzické telo môže zomrieť a podstúpiť rozklad, ale smrť vo svojej hrôze odsúdenia a odlúčenia od Boha, ako odplata za hriech, je už za nami. Toto je vyjadrené v Božom dare „večného života“ (Jn 3:16 a ďalšie verše), ktorý neznamená len život v nebesiach vo večnosti, ale aj nový život, ktorý pre veriaceho v Krista ako Spasiteľa začal už teraz tu v čase.

Veriaci, súc ospravedlnení vierou v Ježiša Krista a splodení z Boha, sa radujeme a prehlasujeme:

Som nové stvorenie, Božie dieťa som, lebo všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa

deťmi Božími!